

Det skulle jag tänkt på tidigare – att aldrig börja med amfetamin

Det är två saker som verkligen knäcker mig. Det ena är att jag inte kan jobba och ta betalt för det. Det andra är att jag inte kan få psykologisk hjälp.

I denna stund har jag efter långvarigt kämpande lägenhet och socialbidrag. Tjohoo lyckan är gjord!
Skulle man kunna känna och softa en stund – eller hur?

Men samhällskampen tar aldrig slut.

Jag är 60 år, har min lägenhet, mitt socialbidrag och skulle kunna tänka mig att jobba fyra timmar om dagen. Perfekt!

Men... då får jag jobba utan lön. För jag är på socialbidrag.

Jobbar du fyra timmar om dagen och får lön för det jobb du faktiskt gör så kan du räkna med att när löningsdagen infinner sig då drar soc dom pengarna. Skulle du hinna ta ut dessa pengar innan soc, kan du inte bara bli återbetalningsskyldig, utan också av med socialbidraget samt åtalad för bedrägeri.

Hurra! Där försvann överlevnadspengen. Plus glädjen över att vara någon, plus motivationen att jobba. Gone.

Den andra grejen är att jag inte får någon psykologisk hjälp. För att jag tar amfetamin. När jag frågar varför får jag svaret: *Du är inte tillförlitlig på grund av yttre substans.*
Ok?

Alltså jag har då tydligen ingen rätt att som en vanlig svensk medborgare kunna utnyttja en psykologisk hjälp och liknande på grund av att jag knarkar.

Det skulle jag tänkt på lite tidigare.

Om jag INTE hade knarkat och gått till farbror doktorn då?
Fallit ihop vid dennes fötter, hållande om densammes ben,
svagt viskande: hjäääälp!

Kanske hade den empatiske läkaren dragit upp mig, milt men bestämt till närmaste stol och lugnande klappat mig på handryggen och lovat mig med sin heder: *Nu ska fröken Eriksson ta och lugna ner sig, här ska hjälpas. Jag ska personligen skriva ut recept på antidepressivt medel...eller kanske det passar bättre med någon bensodiazepin? Dessutom kan jag se till att du får psykologisk hjälp.*

Om jag INTE knarkat alltså.

Text: Catharina Eriksson

Illustration: Jessica Rolfsdotter

